

ДЖОН УИЛЯМС КОЛЕДНИЯТ СПИСЪК НА МАЙКИ

Превод от английски: Алек Попов, 2002

chitanka.info

В дните около Коледа, Майки Томпсън винаги имаше много работа. Бе свикнал да се чувства като Дядо Коледа. Знаете как децата пишат писма, със списък на желаните подаръци и ги изпращат на Дядо Коледа. Същите списъци правеха и възрастните, но ги даваха на Майки.

Да вземем Линда например която живее в апартаментите отсреща. Добро момиче, с което Майки имаше малка авантюра преди десетина години. Сега обаче животът ѝ е труден, с три деца, без работа и без мъж, който да я чука, откакто изпратиха Карл в Дартмур. Та, ето какво се случи.

Майки пазаруваше разни дреболии в Спар и се сблъска с Линда точно до хладилните витрини, пълни с плодови сокове Съни Дилайт.

— Майки — рече му тя, — приготвила съм ти списък за Коледа. Ще наминеш ли по-късно?

— Дадено — отговори той и щом Тина заседна пред телевизора, да гледа шоуто на Джени Джонс, Майки се появи при Линда. Настани се на кушетката, започна да разглежда снимките на момчетата ѝ и да си пие чая, а тя му показва списъка.

— Боже мили! — възкликна Майки. — Нали не мислиш да взимаш всичко това?

— Не — отговори Линда. — Ще зависи от цената, май... — и се завъртя лекичко на стола, за да е сигурна, че Майки вижда всичко, което има за виждане. Това му харесваше, но от тук не следваше, че ще ѝ отбие от цената, защото Майки Томпсън не беше вчерашен.

— Добре тогава — каза Майки, — дай една химикалка? — Линда му подаде и той започна да разглежда списъка.

Първото, което направи, бе да отбележи всички неща, които бяха прекалено обемисти, за да ги достави.

DVD плейър, защо по дяволите всички искат DVD плейъри? Все едно да искаш видео, което не може да записва. За какво ти е? Както и да е, не можеше да го уреди. Същото важеше и за микровълновата печка и за пухения юрган.

За някои неща обаче, не беше сигурен. Минискутер. Обикновено Майки не пипаше неща от рода на велосипедите, но тези детски скутери се сгъваха толкова лесно, че може би щеше да успее да се справи. Виж, Били, говорещата риба, отметна, въпреки че не беше

голяма. Не можеше да си представи да издържи подигравките, които щяха да го засипят, ако го пипнеха с подобно нещо.

Останалото беше фасулска работа: дънки, луксозно бельо, часовник, парфюм, три футболни фланелки — естествено, две на Манчестър Юнайтед и една на Барселона, за по-големия младеж.

— Някакъв шанс за имена на гърба? — попита Линда. — Дватама искат Райън Гигс^[1], а другият... Ривалдо^[2] беше май, нали?

Майки кимна с глава.

— Ако искаш имена, отиваш с фланелките в магазина и си плащаш.

— Окей, — рече тя и сбърчи вежди. — Писала ли съм мобифон?

— Не — отговори Майки, — но и да беше, не мога да го доставя.

Майки имаше проблем с мобифоните. Те не вършеха работа без чипа или каквото там се слага вътре, но в магазините никога не ги излагаха комплектувани. Трябваше да ги задигнеш, след като са вече продадени. Хората непрекъснато оставят мобифоните си по масите и къде ли още не из баровете. Но Майки не постъпваше по този начин. Чисто и просто той крадеше само от магазини. Майки не беше джебчия и не влизаше в домовете, не крадеше от обикновените хора. Наистина познаваше такива, които обикаляха града около празниците и търсеха къщи, в които тече Коледен купон. После се вмъкваша у съседите им и отмъкваша коледните подаръци, докато стопаните си пиеха греяното вино наблизко. Майки презираше подобни действия. Може да го обвините в лицемерие, но според него, когато човек се занимава с кражби от магазини, той трябва да запазва достойнството си, където може.

Майки стана, погледна списъка и рече:

— Ще струва около сто лири всичкото.

— Сто е добре, Майки, толкова бях отделила.

Отделила? Майки не си представяше, как може да стане това, но човек никога не знае. Може би беше спечелила от лотарията, но вероятно бе, да е взела заем от Кени. Щеше да го връща с пет процентна лихва на месец, чак до следващата Коледа. Не беше негова работа да се тревожи откъде идват парите, само трябваше да е сигурен, че ще му се плати. Все пак й спестяваше цяло състояние.

— Дай дваисет депозит, сладурче и ще се върна по-късно — каза Майки.

— Винаги си добре дошъл — отвърна му Линда с леко намигване. Майки се усмихна многозначително. Човек не бива да затваря пътищата си, нали...

И така, Майки имаше поръчка и се запъти към града. Първото място, към което се отправи, бе магазинът за играчки „Бойз Тойз“. Без да губи време, той се впусна в акция, като заговори възрастния пазач на вратата. Оплакваше се от цените на играчките, говореше му как децата костват цяло състояние в днешно време и други приказки от този род. Човекът кимаше и се смееше. Подхвърли му, да не го издава, но ако му трябва скутер, по-добре да отиде в „Сплот“. След това Майки се прехвърли на терена на магазина, наполовина постигнал целта си.

Неговата тактика бе различна от тази на обикновените крадци по магазини. Майки се стремеше максимално да бие на очи. В противен случай трябваше да се мъчи да не събуди подозрение, което никак не беше лесно. Не и в тази страна, като знаем какво изпитват детективите на магазина и други като тях към самотни черни момчета, които се мотаят наоколо и никога не купуват нищо.

Майки се разходи между рафтовете с Покемони, като се мъчеше да си спомни, дали някой бе поръчвал подобно нещо. После поклати глава. Забавно наистина, само преди няколко месеца всички деца бяха луди по тях, а сега Покемоните бяха толкова на мода, колкото и Пинки и Пърки.

Както и да е, май че единственото нещо, което му трябваше тук, бе скутерът. Имаше цял куп, струпани в средата на магазина, всичките опаковани и готови за изнасяне. Наистина бяха доста големички. Нямахме начин да ги пхне под дрехата си, дори и под надутото като балон и доста голямо по размер яке, което носеше Майки. В чанта виж щеше да влезе. Той носеше една с точно подходящ размер, но охраната го бе видяла да влиза с празна чанта. Нямахме нужда да е Шерлок Холмс, за да се досети, че има нещо гнило, когато го види да излиза с надутата чанта. И то само в случай, че успее да го напъха вътре, без да го забележи намръщената блондинка, за която със сигурност знаеше, че е от детективите на магазина. Трябваше да се върне по-късно.

Следваща спирка, големият магазин в Хейс. Супермаркетите му бяха любимите, като огромни заешки дупки, пълни с чудесни скривалища. Можеш дори да сложиш стоката в асансьора.

Асансьорите са незаменими, ако искаш да провериш дали си станал интересен на охраната. Влизаш вътре, натискаш копчетата на всички етажи едновременно и скоро разбираш, следят ли те или не.

Първи по ред бяха мъжките дрехи. Майки подходи по стандартния начин, като заговори момичето на касата. Подхвърляше му намеци, докато то се смути толкова, че започна да се преструва, ужким звъни в счетоводство или на друго място и той се обслужи с няколко Бен Шермана^[3]. Една синя и една червена, съгласно инструкциите на Линда. След като приключи с дрехите, идваше ред на бельото. Бе още по-лесно. Мъжете, които пазаруват женско бельо винаги изглеждат ужасно нервни и се чувстват много неудобно. Продавачите се бяха научили да се справят, като ги оставяха на мира. Освен това бельото се мачка лесно и става съвсем малко. Последва обичайната процедура с асансьора, само за да се увери, че не е бил прекалено самоуверен, но всичко бе чисто. С подчертано небрежен вид, Майки напусна магазина и отново се намери в Хейс.

Минавайки покрай Уотърстоун, той надзърна вътре. Жалко наистина, че вероятността да му поискат каквато и да е книга е толкова нищожна. Ако има нещо, което да е лесна плячка за всеки магазинен крадец, това бяха книжарниците. Но единствения случай, когато Майки си спомняше някой да му е поръчвал да открадне книга, бе с Били Пинто. Помоли за нещо наречено „Готварска книга на анархиста“. Като глупак, Майки изгуби цяла седмица да оглежда готварската секция, докато не му казаха за какво става дума. Наръчник за откачалки, които искат да вдигнат нещо във въздуха. Като си помислеше повече, това наистина бе много по-подходяща книга за човек като Били Пинто, отколкото нещо като „Главният готвач без престилка“ или друго подобно.

Майки продължи към спортния магазин АБС за фланелките Манчестър Юнайтед. Виж това бе трудно. Малко е да се каже, че тук внимават за крадци. И няма защо да се чуди човек, след като нищо и никаква фланелка, която се сменя два пъти на сезон струва 40 лири. По-голям пладнешки грабеж от това, здраве му кажи.

В момента, в който Майки влезе в магазина, разбра, че късметът му работи. Точно отпреде му имаше група петнадесет, шестнадесетгодишни хлапета. Би трябвало да са на училище, но човек трудно може да си представи учител, който да съжалява за подобна

компания. С успех можеха да носят знаци, които да съобщават, че са тук, за да направят абсолютно отчаян опит да откраднат нещо. Всичко, което се искаше от Майки, бе да ги последва в пробната. Гледаше ги, как събрани накуп, ловко навличат по две блузи една върху друга, преструвайки се, че е само една. Двамата детективи на магазина ги наблюдаваха с протекли слюнки. Майки се възползва от възможността и напъха две фланелки в панталона си. После, когато момчетата излязоха навън, коментирайки на висок глас, какво обирджийско място е този магазин, Майки се шмугна покрай тях до близкия изход. Изчака охраната да се нахвърли отгоре им и се измъкна на улицата. Красота.

На път за вкъщи, с внушително пълна пазарска чанта в ръце, Майки се отби в магазина за играчки „Бойз“. Небрежно натика скутера в чантата си и се заклати към изхода. Подхвърли на пазача пред вратата, че е бил прав за магазина Сплот. Наистина бил по-изгоден във всяко отношение.

Линда беше много доволна, когато Майки ѝ отнесе всичко на връщане. Естествено, не гореше от желание да се раздели с парите, но кой е? Непрекъснато му намекваше, как „двамата могат да измислят нещо“. Майки обаче бе непреклонен. Спомена ѝ, че има много хора, които с радост ще дадат хубава сума за тези неща и накрая Линда плати. След това Майки остана още малко. Изпи нова чаша чай и се помота допълнително. Когато си тръгваше, бе очевидно, че ще бъде добре дошъл в гнезденцето ѝ по всяко време.

Така, с малки вариации, протичаха дните на Майки през двете седмици преди Коледа. Той практически не можеше да си спомни точния брой фланелки, компактдискове и шишенца парфюм, които беше откраднал. Определено предизвикваше съдбата в навечерието на Коледа, като флиртуваше с момичето на парфюмерийния щанд в Хауел и го караше да му показва половината си стока, докато не го извикаха някъде. Тогава Майки напъха сто паундовото шишенце „Обсешън“ на Келвин Клайн в чантата си. Беше специална поръчка на Кени Ибадула за госпожата му и ако не успееше да я изпълни, го очакваха неприятности.

Когато в два часа следобед се отправи към къщи се чувстваше облекчен. Не бяха го гонили нито веднъж, камо ли да го заловят.

Нагласен и възбуден, Майки младши го чакаше вкъщи. Щеше да го води в Блек Сизър, на детската забава, организирана всяка година от

Кени Ибадула.

Майки също я очакваше с нетърпение. Видът на Кени, облечен като Дядо Коледа, винаги го разсмиваше. 364 дни в годината той бе образцовият гангстер на Батънтаун. Най-злият негодник, когото Майки познаваше, сега изглеждаше като голяма червена котарана, която пита дечицата какво искат за Коледа и им дава избраните кутии. Въпреки че половината от майките трябваше да му изплащат тези подаръци през следващите шест месеца, не можеше да се отрече, че беше хубав жест от страна на Кени. Майки също се чувстваше добре. Най-малкото, помагаше, коледните разходи да не са големи.

Някъде около шест празненството заприлича повече на купон за възрастни, въпреки децата, които тичаха възбудени наоколо. Диджеят превключи от Степс^[4] на Гараж^[5], барът беше отворен и Майки си взе обичайното Малибу. Седеше и си пиеше питието с Мария, както правеше всяка Коледа, като се надяваше, че може би това е годината, когато тя най-сетне щеше да му пусне... Изведнъж го осени. Беше направил коледния пазар на половината Батънтаун. Беше доставил целия куп подаръци за малкия Майки, натрупани под елхата. Още един минискутер, движеща се кукла, електронна игра (WWF Smackdown 2 за the Playstation), всичко, което беше поискал. Това, което липсваше обаче, бе подарък за Тина. Щеше да го убие, ако не ѝ подари нещо.

Първото, за което си помисли, бе дали няма нещо останало, някоя отказана поръчка, която да ѝ даде. Имаше един красив комплект бельо на Ан Самърс. Момичето, което го бе поръчало, не хареса цвета и той възнамеряваше да го подари на Линда за Boxing Day. Би свършил чудесна работа, но нямаше начин Тина да се побере в него.

Майка му стара, все някъде трябваше да е отворено. Във внезапен изблик на вдъхновение си представи, че за Коледа не може да няма някакъв голям концерт в града, на Стереофоник, на Шарлот Чърч или на някой друг. Щеше да ѝ вземе от рекламните фланелки, продавани там.

След като разпита наоколо обаче, отново удари на камък. Никой не знаеше за подобно нещо. Мисли, мисли, мисли. Какво би искала Тина?

Едно бе сигурно. Нямаше да ѝ намери подарък, ако продължава да стои в Блек Сизър. Братовчед му, Дел, седеше в другия край на бара, неспособен да помръдне. Майки взе от него ключовете на колата му,

изкара стария Датсун и потегли право към града. Не можеше да повярва. Шест часа, а всичко бе затворено. Не знаеха ли, че това е най-натовареното време на годината?

Нищо не работеше в целия център, с изключение на баровете и клубовете, препълнени с щастливи, отегчени млади хора, които вероятно отдавна бяха приключили с покупките си. Господи, все някъде трябваше да е отворено. Реши да се насочи към Бей Ритейл Парк. Там със сигурност щяха да работят до късно. Тъп късмет. Без повече да се надява, Майки подкара към къщи, като се чудеше кое ще ядоса по-малко Тина, бутилка водка от Спар или мъничкият комплект бельо на Ан Самърс. Ще ѝ се усмихне и ще се престори, сякаш е мислил, че е толкова слаба. Защо да не ѝ подари картон с цигари. Това беше идея, защото Тина обичаше да пуши. Трябваше да признае обаче, че това не беше точно Коледен подарък. Нямаше да изглежда, че се е старал особено.

Изведнъж Майки видя самотната осветена витрина. Разбра, че му е провървяло двойно, след като прочете и името над нея. Фън Шу Супермаркет, странен магазин, както и всички останали на Клеър Роуд. Сякаш Господ го изпращаше в този момент. Майки не беше съвсем наясно, какво точно представлява тази работа с фън шу-то. Тина обаче не преставаше да говори за него, след като го гледа в някакво шоу, на Опра или на Ричард & Джуди или на друг някой.

Майки влезе в магазина. Жената, която седеше вътре, му придаваше мистична източна атмосфера. Той със сигурност си спомняше, че е излизал със сестра ѝ веднъж. Тя го попита дали търси нещо конкретно и когато той отговори отрицателно, започна надълго и нашироко да му обяснява, колко е важно човек да постави всяко нещо на подходящо място в своя дом. Това щеше му донесе късмет, богатство, щастие и всичко от този род. Звучеше му толкова достоверно, колкото мита за Дядо Коледа, но си замълча. Поиска само да му предложи нещо, което да помага за забогатяване. Жената започна да му показва различни висулки, които звъняха от вятъра, както и декоративни предмети, в които течеше вода, докато накрая той забеляза един дървен Буда, поставен отзад. Беше Будата на безкрайните молитви или нещо от този род и тя каза, че това определено ще му помогне. Майки го купи, защото си помисли, че

кармата му трайно ще пострада, ако го открадне. Когато излезе, се чувстваше безкрайно доволен.

На следващата сутрин, докато малкият Майки се опитваше едновременно да играе на електронната игра и да кара скутера, Тина отвори подаръка си. Майки виждаше, как се готви да избухне: „Какво, по дяволите, е това!“, затова се намеси и каза: „Това е фън шу, миличка и ще ни направи богати“. Сякаш превъртя някакъв ключ: Тина моментално се промени и вместо да го удари, му залепи голяма мокра целувка. В този момент към тях се приближи малкият Майки и попита: „Кой е този дядо Коледа?“. След като го разгледа по-отблизо, той възкликна: „О не! Изглежда точно като татко!“

Майки и Тина погледнаха статуетката и избухнаха в смях, защото беше истина. Приличаше на Майки, само дето беше по-пълен. Тина изгледа малкия Майки и му каза: „Позна двата пъти. Наистина е татко ти и той е истински Дядо Коледа.“

„Я стига, мамо, да не мислиш, че съм малък?“, рече Майки, „Всеки знае, че дядо Коледа е баща му.“

---

[1] Нападател на Манчестър. ↑

[2] Играч на Барселона. ↑

[3] Известна марка мъжки ризи. ↑

[4] Популярна английска група. ↑

[5] Стил в поп музиката, зародил де през 60-те години. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.